

FENYVESI OTTÓ

Ahogy Tandori

*Az ember az égre tekint,
homlokát ráncolja,
töpreng, bámul ki az ablakon.
Lehalkítja a muzsikát,
bekap egy-két csemegeuborkát.
Nyerés nélkül telnek napjai.
Ahogy Tandori, kószál a Tabánban,
figyeli a fákat, a verebeket.
A kocsmá pultja felett nézi
a sok szeszeseüveget,
nézi, amit Tandori láthatott.
Nézzük a rajzokat, amiket Dezső.
Harminc fok árnyékban.
Na, még egy uborkát?
Akadnak egybefonódások.*

*

*Lovak futnak, tajtékozó paripák a Saint-Cloudban.
Tandori sodródik a londoni utcán,
megy a British Museum előtt,
sokan várnak valami kiállítás megnyitására,
sodródik Tandori az egyik színházi utcán,
Oscar Wilde-ot adták,
amott a Pókasszonyt, máshol valami mást,
és minden a legjobb a maga műfajában, úgy hirdetik,
csupa szenzáció közepette megy a londoni esőben,
azon a lucskos vasárnap reggelen.*

Mondja a magát Sanyo magnójának kazettájára.
Meséli a versenyeket, az egy poundos fogadásait,
az alkonyatvégeket, a kiflicsücsköket.
Ódát zeng az üres kólásdobozról.
A 4 Non Blondes lányzenekart hallgatja:
What's Up? – egy popsláger 1992-ből
(majdnem 688 millió megtekintés a YouTube-on).
Sorolja emlékeit: a londoni vasárnapokat,
a kenyérdarabokat. Ahogy ment a St. James's Parkba,
verebeket etetni. Esik az eső. Meghúzza az üveget.
Szed pár fűszálat, Szpéro fotótokjába teszi.
Tandori ül a parkban, egy padon.
A dió láttán széncinege repült a kezére,
vörösbegyek gyülekeztek a lábánál.
Az óriási fák között mintha
egy égbolt madár közeledne,
jutott eszébe Pilinszky.
Megy a Christie's árverési csarnokot megnézni,
Közben Bryan Ferry zenéje cseng a fejében.
Közben más részletek, más kicsiségek is,
amikbe minden belefér;
véletlenül elsodródott, eltévedt,
a Hammersmith Bridge-nél,
a Lánchíd rokonánál, kötött ki.
Nem akart harmadszor is odamenni,
és mégis.
Orkánszerű szél sepert a hídon,
kötött rablósapkáját orráig lehúzta,
zöld sálját nyakán megigazította.
Nézte az edzésüket teljesítő evezősöket
a folyó fodrozódó vizén, a Temzén,
aztán busszal visszament,
a Hyde Park előtt leszállt,
megnézte Beckett Murphyjének tavát,
a Round Pond bódéját.
Kicsit süppedezett,
kicsit tocsogott a sárban,
hetedik órája paskolódott
és nézelődött Londonban,
majd a Cork Streeten,
betért a Serpentine Gallerybe
Patrick Caulfield kiállítására
(Tandori kedvenc pop-art művésze);
öröm volt a művekkel találkozni,
tocsogni a katarziszban.
Vasárnap volt, és odakinn esett,
áztak a londoni lópályák,

*elmaradtak a versenyek, mind.
A tévében viszont futottak paripák,
Dél-Afrikából ment a közvetítés.
Ám az egy másik kontextus.*

*

*Most, hogy ezt írom,
a tetőket előnti a ködsárga neonfény.
Álltam ott egy kicsit én is,
a Temze partján és a környékén,
autóstoppal érkeztünk Kalapátival,
a Hyde Parkban aludtunk, hálósákokban.
Tombolt bennünk az élet;
„egy plusz, nem okvetlenül egyenlő egy mínusszal”,
olvastuk Tandorinál, meg azt is, hogy:
Széchenyi a polgárosodás elemének tekintette a lóversenyt.
Magyar költő a londoni lópályákon,
a gyerekek tétjeivel. Mint Aljosa.
Vagy úgy sem. Sehogy.
Viszont jó a szövegdzsungelben elveszni.
Látni a vizesárok felett repülő lovakat,
és a visszapillantó tükröben: Tandorit.
És hallgatni az Alice in Chainst,
Bryan Ferryt, az Ace of Base-t,
a Prodigyt, a Cure-t, a Madnesst,
a Dinosaur Jr.-t. A 4 Non Blondes-t.
Végtelenített zenék. Amíg áram lesz.
És úgy tovább.*

*

*Zenélő nyugalomban csatangolt
Párizsban is, főképp a Latin negyedben.
Mások társaskodtak, italt szürcsöltek.
Tandori se társaskodni, se szürcsölni nem vágyott.
megette sovány sült krumpliját.
Az Abdallah Maccabi nem nyert neki hús frankot.
Eljutott a Hotel Palace Trianon elé,
persze erről is ló ugrott be neki:
Trjanon. Anyja neve Jano.
A Boul' Mich' elitbolt kirakatában
észrevett egy zakót, egy pepitát,
leszállított áron.
Elbűvölve állt, kicsit hosszan toporgott.
A bolt kirakatában valami
történt a fényviszonyokkal,*

*felhő tévedt a párizsi égboltra?
Nem, kihunytt a fény, éppen bezárt a bolt.
A zakó maradt a kirakatban.
A Lánchíd utcai lakás szekrényében
viszont volt két Derrick-ballon,
„azokban majd szépen el lehet temetni engem”,
írta, meg azt, hogy:
„És ha majd jön a halál, egyik hajnalban,
Györe polgári társam lenne hivatott hamvaimat
szétszórni a Tabánban, ahol apám még lakott,
ahol madaraim porladnak.”*

*

*Toldalék. Terjedelmen túl,
hosszabbítás, mint a meccseken.
Kullogunk a nagyok után,
mind messze mögöttük,
mondunk ilyeneket:
Ca Plane Pour Moi, Honky Tonk.
Már nincs kafkai elem,
a nevenincs jelenbe érkeztünk,
minden cseppfolyós, folyékony;
a vágy tárgya rögvést elavul.
Belül derékul cselekszünk,
örülünk, hogy mindez van,
a tömérdék vázlat, a szokásos zajok,
de kicsit remegünk, mint a franciakrémés.
A régi muzsikák már máshogy szólnak,
és nem értjük, „miért van az,
hogy utáljuk a mai popzenét”?
Életben maradni élőink holta után,
ez az, ami minden kérdésen túl van.
Egyebek maradnak.*